

TRANSLATION COPYRIGHT

© Dynasty Books Proeditură și Tipografie 2018

Toate drepturile pentru ediția română a acestei cărți sunt rezervate Dynasty Books Proeditură și Tipografie. Reproducerea parțială sau integrală a textului sau imaginilor fără acordul scris al editurii este interzisă și se va pedepsi conform legilor în vigoare.

DAVID LINDSAY

CĂLĂTORIE ÎN ARCTURUS

TRADUCERE DE NICOLAE CONSTANTINESCU

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României.

ISBN: 978-606-8926-16-2

Dynasty Books Proeditură și Tipografie

fața lumii. Întâi, teribil de misterios, se sfârși pe o notă atât de ironică și josnică, încât nu avu nicio îndoială în privința originii sale. Nu putea fi decât glasul lui Crystalman.

Krag îl aștepta pe insula-plută și-i aruncă o privire severă.

- Ai văzut tot?
- E o luptă fără speranță, murmură Nightspore.
- Nu ți-am spus că eu sunt cel mai tare?
- Poate, dar el e cel mai puternic.
- Sunt cel mai tare și cel mai puternic. Imperiul lui Crystalman este doar o umbră pe fața Muspelului. Dar nimic nu se va împlini fără cea mai sângeroasă dintre lupte. Ce vei face?

Nightspore îi aruncă o privire ciudată.

- Krag, ești Surtur?
- Da.
- Da, repetă Nightspore, fără surprindere. Dar care e numele tău pe Pământ?

- Durere.
- Și asta trebuie să fi știut.

Rămase tăcut câteva minute, apoi, calm, urcă pe plută. Krag o lăsa să alunece pe apă și se pierdura în întuneric.

CUPRINS

I. Ședința de spiritism	5
II. În stradă	20
III. Starkness.....	27
IV. Vocea.....	33
V. Noaptea plecării	39
VI. Joiwind	48
VII. Panawe	68
VIII. Câmpia Lusion	86
IX. Oceaxe	97
X. Tydomin.....	122
XI Pe Disscourn	148
XII. Spadevil.....	159
XIII. Pădurea Wombflash.....	178
XIV. Polecrab.....	184
XV. Insula lui Swaylone.....	202
XVI. Leehallfae	224
XVII. Corpang	247
XVIII. Haunte	270
XIX. Sullenbode.....	294
XX. Barey.....	315
XXI. Muspel	335

I. ȘEDINȚA DE SPIRITISM

Într-o seară de martie, Backhouse, noua stea a „lumii fizice”, a fost poftit în biroul reședinței lui Montague Faull, *Prolans*, la Hampstead. Încăperea era luminată doar de focul mare din cămin. Gazda îl privi cu o curiozitate indolentă și se ridică. Au urmat politețurile obișnuite. Marele negustor sud-american își invită oaspetele să ia loc într-un fotoliu din fața focului și se trânti și el în cel de pe care tocmai se ridicase. S-a aprins lumina. Trăsăturile accentuate, bine conturate, pielea cu reflexe metalice, aerul plictisit și plin de nepăsare al lui Faull nu părură să-l impresioneze pe medium, care era obișnuit să privească oamenii dintr-un unghi aparte. Backhouse însemna însă ceva nou pentru negustor. Studiindu-l cu calm și cu ochii pe jumătate închiși, prin fumul țigării de foi, se întreba cum putea acel bărbat scund și îndesat, cu barba ascuțită, să aibă o înfățișare atât de vioaie și de sănătoasă, dat fiind natura morbidă a ocupațiilor sale.

– Fumezi? întrebă el pe un ton tărăgănat, ca să înceapă conversația. Nu? Atunci, vrei să bei ceva?

– Deocamdată, nu, mulțumesc.

A urmat un moment de pauză.

– Totul e în ordine? Materializarea va avea loc?

– Nu văd niciun motiv de îndoială.

– Perfect. Nu mi-ar plăcea ca invitații mei să fie dezamăgiți. Am cecul în buzunar.

– Vorbim despre asta la sfârșitul ședinței.

– Se va întâmpla la ora nouă, nu-i așa?

– Cred că da.

Conversația lăncezea. Faull, trântit în fotoliu, rămânea apatic.

– Vrei să-ți descriu pregătirile făcute de noi?
– Care pregătiri? Nu e nevoie decât de scaune pentru invitați.

– Mă refeream la decorarea sălii unde va avea loc ședința, la muzică.

– Nu e vorba de o reprezentatie teatrală, replică Backhouse, privindu-și fix gazda.

– Așa e, dar poate trebuie să-ți explic. Vor fi de față doamne și cunoști înclinațiile lor estetice.

– În acest caz, n-am nimic de obiectat. Sper doar ca ședința să le placă până la sfârșit, răspunse mediumul destul de sec.

– Atunci, totul e bine, zise Faull, aruncând trabucul în foc.

Apoi, se ridică și-și turnă whisky într-un pahar.

– Vrei să-ți arăt încăperea?

– Nu, mulțumesc, prefer s-o descopăr când va sosi momentul.

– Atunci, să mergem în salon la sora mea, doamna Jameson. Fiind celibatar, ea are uneori bunătatea să-mi primească invitații.

– Voi fi încântat, răspunse cu răceală Backhouse.

O găsiră pe tânăra femeie singură, așezată în fața unui pian deschis, într-o atitudine gânditoare. Cântase ceva de Scriabin și era încă foarte emoționată. Mediumul îi observă trăsăturile fine, delicate, patriciene, mâinile ca de porțelan și se întrebă cum putea Faull să aibă o astfel de soră. Ea îl privi cu amabilitate, cu o ușoară emoție discretă. Backhouse era obișnuit să fie primit astfel de femei și știa perfect cum să răspundă sentimentelor lor.

– Dacă vrei să știți, ceea ce mă uimește, a murmurat ea după zece minute de conversație amabilă și găunoasă, nu este atât manifestarea în sine – ea va fi extraordinară, sunt convinsă —, cât siguranța dumneavoastră că va avea loc. Spuneți-mi pe ce vă bazați încrederea?

– Visez cu ochii deschiși, răspunse el, privind ușa, iar ceilalți îmi văd visele, asta e tot.

– Ce frumos! răspunse doamna Jameson, și zâmbi, cu un aer absent, căci intra primul invitat.

Era Kent-Smith, fost magistrat, celebru pentru umorul lui foarte fin în materie judiciară, pe care avea totuși bunul-gust să nu-l manifeste în viața privată. Deși era trecut de 70 de ani, ochii lui aveau întotdeauna o strălucire descumpănitoare. Cu abilitatea unui bătrân, se așeză în fotoliul cel mai confortabil.

– Așadar, în seara asta o se vedem minuni?

– Cu care să vă alimentați *Autobiografia*, zise Faull.

– Ah, n-ar fi trebuit să pomeniți de nefericita mea carte! Un bătrân funcționar la pensie, care se distrează, domnule Backhouse, atâta tot. Nu vă alarmați, am studiat la școala discreției.

– Dar nu sunt deloc alarmat, n-am nicio obiecție să publicați ce doriți.

– Sunteți tare bun, zise bătrânul, zâmbind subțire.

– Trent n-o să vină în seara asta, zise doamna Jameson, aruncându-i fratelui ei o privire bizară.

– Eram sigur. Nu-l pasionează.

– Îi datorăm mult doamnei Trent, a continuat tânăra femeie, adresându-se fostului magistrat. A decorat minunat vechiul salon de la etajul întâi și și-a asigurat serviciile celei mai fermecătoare mici orchestre.

– Dar e de o măreție romană!

– Backhouse crede că spiritele ar trebui să fie tratate cu mai mult respect, zise Faull râzând ușor.

– Dar, domnule Backhouse, un cadru poetic ar trebui...

– Scuzați-mă, sunt un om modest și prefer întotdeauna să reduc lucrurile la simplitatea lor elementară. Nu refuz ceea ce ați făcut, îmi exprim doar opinia. Natura e una, Arta este alta.

– Mă întreb dacă nu cumva sunt de acord cu dumneavoastră, replică fostul magistrat. O ședință de acest gen ar trebui să fie simplă, ca să se evite orice posibilitate de înșelătorie, iertați-mi sinceritatea, domnule Backhouse.

– Vom sta în plină lumină și veți avea toată libertatea să inspecțiați sala, răspunse Backhouse. Vă voi cere și să mă căutați prin haine.

A urmat o tăcere destul de jenantă, întreruptă de sosirea altor doi invitați, care intrară împreună. Prior, bogatul importator de cafea din City, și Lang, agent de schimb, bine cunoscut de prieteni ca prestidigitator amator. Backhouse îl cunoștea puțin. Prior, parfumând încăperea cu un ușor iz de vin și de tutun, încercă să confere micii reuniuni o atmosferă de jovialitate. Cum nimeni nu-l susținea în eforturile sale, se potoli și începu să examineze acuarelele de pe pereți. Lang, înalt, slab și aproape chel, vorbi puțin, dar îl privi mult pe Backhouse.

Au fost aduse cafeaua, lichiorurile și țigările. Fiecare se servi, mai puțin Lang și mediumul. În același moment, a fost anunțat profesorul Halbart, psiholog eminent, conferențiar, autor al unor cărți despre crimă, nebunie,

geniu etc., analizate din punct de vedere mintal. Prezența lui la o astfel de ședință i-a luat oarecum prin surprindere pe ceilalți invitați, dar toți au simțit că obiectul reuniunii lor căpătase, într-un fel, imediat o nouă solemnitate. Era un bărbat scund, slab, cu purtări blânde, dar probabil cu mintea cea mai încăpățânată dintre acei invitați de tot felul. Ignorându-l complet pe medium, se așeză imediat lângă Kent-Smith, cu care schimbă câteva cuvinte.

Doamna Trent sosi, fără să fie anunțată, la câteva minute după ora fixată. În vârstă de vreo 28 de ani, avea fața albă, serioasă și modestă a unei sfinte, păr negru și netezit și buze atât de roșii și de pline, încât păreau umflate de sânge. Înaltă, cu corpul grațios, purta o rochie scumpă. Se îmbrățișă cu doamna Jameson, apoi le adresă un mic salut celorlalți, îi aruncă o privire lui Faull și-i zâmbi. Marele negustor îi aruncă o privire ciudată și Backhouse, căruia nu-i scăpa nimic, descoperi barbarul ascuns, după felul în care îi luciră ochii. Doamna Trent nu dori să bea nimic și Faull propuse să treacă în salonul de sus, pentru că sosise toată lumea.

– Chiar mi-ai dat mână liberă, Montague? întrebă doamna Trent, ridicând palma îngustă.

– Fără nicio îndoială, răspunse Faull râzând. Dar de ce?

– Nu știu, poate că am abuzat. Am invitat doi prieteni să ni se alăture. Nu, nimeni nu-i cunoaște. Cei mai extraordinari indivizi pe care i-ai văzut vreodată. Și mediumi, sunt sigură de asta.

– Totul pare foarte misterios. Cine sunt acești conspiratori?

– Spune-ne măcar numele, din moment ce ne-ai stârnit curiozitatea, zise doamna Jameson.

Unul se mândrește cu numele de Maskull, celălalt se numește Nightspore. Asta e aproape tot ce știu despre ei, așa că nu mă mai asaltați cu întrebări.

– Dar de unde i-ai luat? Trebuie să-i fi găsit undeva.

– Asta e un adevărat interogatoriu. Am încălcat oare buna-cuviință? Jur că n-am să vă mai spun nimic despre ei. Vor sosi dintr-un minut în altul și-am să-i las pe mâna voastră.

– Nu-i cunosc nici eu, nici nimeni dintre noi, dar vom fi bucuroși să-i primim, zise Faull. Trebuie să așteptăm sau ce?

– Le-am spus să vină la ora nouă. La urma urmelor, e foarte posibil să nu vină. Nu-i așteptați.

– Aș prefera să încep imediat, zise Backhouse.

Salonul, cu tavan jos, lung de 12 m și lat de 6 m, fusese despărțit pentru această ocazie în două părți egale de o perdea grea de brocart întinsă în mijloc. Fundalul era așadar ascuns invitaților. Prima jumătate fusese transformată în sală de spectacol, cu fotolii așezate în semicerc. Alte mobile nu mai erau. Un foc mare ardea într-un șemineu între spetezele fotoliilor și ușă. Încăperea era luminată strălucitor de aplice electrice. Un covor somptuos acoperea podeaua.

După ce-și instală invitații în fotolii, Faull se îndreptă spre perdea și o trase, dezvăluind astfel o replică aproape fidelă a decorului templului din reprezentăția operei *Flautul fermecat* de la teatrul Drury Lane: arhitectura sumbră și masivă din interior, cerul strălucitor din fundal, pe el detașându-se statuia enormă a faraonului șezând. La picioarele statuii, se afla un pat de lemn cu sculpturi

fantastice. Lângă podea și formând unghi cu sala, se vedea un fotoliu simplu din lemn, pentru medium.

Unii dintre invitați își ziseră că acel cadru nu se prea potrivea cu această ocazie și ilustra o ostentație dezagregabilă. Backhouse păru deosebit de descumpănit. Totuși, doamna Trent a fost copleșită cu elogiile obișnuite, pentru că imaginase un teatru atât de remarcabil. Faull își îndemnă prietenii să se apropie ca să examineze decorul cât de minuțios doreau. Prior și Lang au fost singurii care au dat curs acestei invitații. Primul se plimbă printre decorurile din carton presat fluierând ușor și bătând din când în când într-un cadru. Lang, care se găsea în elementul lui, uită de toți ceilalți și începu să scotocească cu răbdare și sistematic, căutând vreun dispozitiv ascuns. Faull și doamna Trent rămaseră într-un colț al templului, vorbind în șoaptă. Doamna Jameson, prefăcându-se interesată de o discuție cu Backhouse, îi observa așa cum poate s-o facă numai o femeie interesată de ceva.

Lang, spre marea-i nemulțumire, nu găsi nimic suspect și mediumul ceru să-i fie examinate hainele.

– Toate aceste măsuri de precauție sunt inutile și deplasate, după cum veți vedea singuri curând. Dar reputația mea cere ca nicio persoană absentă în această seară să nu poată spune mai târziu că a fost o înșelătorie.

Tot Lang a avut însărcinarea neplăcută să-i scotocească buzunarele și mânecile. După câteva minute, se declară satisfăcut. Backhouse nu avea la el ascuns niciun mecanism secret. Invitații se așezară din nou. Faull ceru să fie aduse două fotolii în plus pentru prietenii doamnei Trent, care totuși nu veniseră încă. Apoi, apăsă pe butonul unei sonerii și se așeză și el.

La acest semnal, începu să cânte o orchestră ascunsă. Un murmur de surpriză se stârni în rândul spectatorilor când, fără avertisment, în sală răsună muzica frumoasă și solemnă a lui Mozart, cea din „scena templului”. Nerăbdarea tuturor crescuse brusc și se putu vedea că, în pofida palorii și a calmului său, doamna Trent era profund emoționată. În mod evident, din punct de vedere estetic, era de departe persoana cea mai importantă din acea seară. Faull o observa, cu bărbia în piept, tolănit în fotoliu ca de obicei.

Backhouse se ridică și începu să vorbească, cu o mână pe speteaza fotoliului. Orchestra trecu imediat pe pianissimo și asta atât timp cât mediumul stătu în picioare.

– Doamnelor și domnilor, veți fi martorii unei materializări. Ceea ce înseamnă că veți vedea apărând în spațiu ceva care nu era înainte. La început, va fi o formă vapoasă, dar care, în cele din urmă, va deveni un corp solid pe care toți îl veți putea atinge și mișca. De exemplu, îi veți putea strânge mâna. Căci acest corp va avea formă umană și va fi foarte real. Bărbat sau femeie – încă nu pot să spun – ființa va fi fără antecedente cunoscute. Dacă, totuși, îmi veți cere să vă destăinuiască originea acestei forme materializate – de unde vine, de unde provin atomii și moleculele care îi formează țesuturile —, nu voi putea să vă îndeplinesc dorința. Voi produce un fenomen, și dacă cineva poate după aceea să mi-l explice, i-aș fi foarte recunoscător. E tot ce am de spus.

Se așeză din nou, întorcând pe jumătate spatele spectatorilor. A urmat un moment de pauză, apoi a trecut la treabă.

Exact în acel moment, un servitor deschise ușa și anunță pe șoptite, dar clar:

– Domnul Maskull. Domnul Nightspore.

Toată lumea întoarse capul. Faull se ridică să-i primească pe ultimii sosiți. Backhouse se ridică și el și-i privi fix.

Cei doi străini rămaseră lângă ușa închisă încetișor în urma lor. Păreau să aștepte ca efectul produs de intrarea lor să treacă ca să poată să se apropie. Maskull era un fel de uriaș, dar cu un fizic mai robust decât majoritatea uriașilor. Avea o barbă lungă, trăsături masive, grosolan modelate, ca acelea ale unei sculpturi în lemn; dar ochii mici și negri scânteiau de focul inteligenței și autorității. Purta scurt părul negru și zbârlit. Nightspore era de talie mijlocie, dar părea atât de solid, de dur, încât s-ar fi zis că se antrenase să suprimă în el orice fragilitate și sensibilitate omenească. Fața spână părea mistuită de o imensă sete spirituală, iar ochii păreau că privesc undeva în depărtare. Amândoi bărbații purtau haine de tweed.

Înainte să se fi rostit vreun cuvânt, un zgomot cumplit, răsunător, ca de zid prăbușit, îi făcu pe invitații consternați să se ridice brusc din fotoliile lor. S-ar fi zis că toată partea de sus a clădirii se năruise. Faull se repezi spre ușă și chemă servitorul să-l întrebe ce se întâmplase. A fost nevoie să-i pună de două ori întrebarea ca să înțeleagă. Dar omul răspunse că nu auzise nimic. La ordinul stăpânului său, urcă însă la etajul de sus. Acolo totul era în ordine și cameristele nu auziseră nici ele nimic.

Între timp, Backhouse, aproape singurul dintre toți care își păstrase stăpânirea de sine, se îndreptă spre Nightspore, care își rodea unghiile.

Poate ne puteți explica despre ce este vorba, domnule?

– A fost ceva supranatural, răspunse Nightspore cu o voce înăbușită, aspră, întorcându-și fața de la Backhouse.

– La asta m-am gândit și eu. E un fenomen familiar, dar încă nu auzisem un zgomot atât de puternic.

Trecu apoi printre invitați ca să-i liniștească. Aceștia se calmaseră treptat, dar se vedea bine că interesul lor politicos față de ședința de spiritism, buna dispoziție, se transformaseră într-o vigilență încordată. Maskull și Nightspore se așezară în fotoliile indicate.

Doamna Trent le aruncă priviri neliniștite. Imnul lui Mozart fusese cântat tot timpul cât durase incidentul. Orchestra nu auzise nimic.

Backhouse își începu atunci treaba. Era pentru el ceva obișnuit și nu avea nicio îngrijorare în privința rezultatelor. Materializarea nu se putea face numai prin simplă concentrare a voinței sau prin exercitarea vreunei capacități, altfel oricine ar fi putut să realizeze ce se angajase el să facă. El poseda o natură fenomenală – zidul de separație între el și lumea spirituală era spart în multe locuri. Prin breșele din spiritul lui, locuitorii din lumea invizibilă, când îi soma să apară, pătrundeau, un moment cu timiditate, lucru înspăimântător, în universul solid și colorat. Experiența era aspră pentru corp și prea multe lupte de acest gen ar fi adus nebunia, o moarte prematură. Astfel se explica de ce Backhouse era atât de sever și brusc în felul de a se purta. Bănuielile grosolane și stângace, estetismul frivol al unora dintre martori era la fel de odios inimii sale îndârjite și copleșită de emoție. Se așeză cu fața la patul de lemn. Ochii rămâneau deschiși, dar părură să privească spre interior. Obrajii pâliră,

deveni vădit mai slab. Spectatorii aproape că uitară să mai respire. Cei mai sensibili începură să simtă sau să imagineze prezențe ciudate în jurul lor. Ochii lui Maskull scăpărară de nerăbdare, ridica și lăsa sprâncenele, în timp ce Nightspore părea să se plictisească.

După zece minute lungi, pedestalul statuii dădu impresia că se estompează puțin, ascuns parcă de o ceață ieșită din podea. Această ceață se transformă lent într-un nor vizibil, cu rotocoale ondulânde, care își schimbau constant forma.

În etape lente, norul căpătă dimensiunile și contururile aproximative ale unui corp omenesc adult, deși totul era încă vag, neclar. Pluti ușor, la 30 cm deasupra patului. Backhouse era palid, cu privirea tulbure. Doamna Jameson leșină discret în fotoliu, dar nimeni nu-i dădu atenție și, în cele din urmă, își veni singură în fire. Apariția se întinse atunci pe pat și, în aceeași clipă, păru brusc mai întunecată, solidă, în formă de om. Cei mai mulți dintre invitați deveniră la fel de palizi ca mediumul, dar Faull își păstra calma indiferență și aruncă o privire-două spre doamna Trent. Aceasta se uita fix la pat și răsucea între degete o batistă mică de dantelă. Orchestra cânta întruna.

Acum, corpul era indubitabil al unui bărbat întins. Fața îi deveni mai clară. Ființa înfășurată într-un fel de giulgiu avea trăsăturile unui tânăr. O mână netedă alunecă și aproape că atinse podeaua, albă, nemișcată. Invitații mai puțin curajoși contemplau acea apariție cuprinși de oroare, ceilalți rămâneau gravi, perplecși. Acea creatură cu forme omenești era *moartă*; dar această moarte nu părea a fi cea care succede vieții, ci aceea de